Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: DET VAR DEN HØIE, HEDE DAG

Citation: Aarestrup, Emil: ”DET VAR DEN HØIE, HEDE DAG”, i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s.101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare02val-shoot-workid64293.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

DET VAR DEN HØIE, HEDE DAG

Det var den høie, hede Dag:
Jeg vandred i en Ørk; som Vand,
Der krølles af et Aareslag,
Løb rislende omkring min Fod
Det letbevægelige Flyvesand -
Kun hist og her en Palme lod
I det uendelige Blaa
Sin Fjerbusk veie; søvnig saae
Jeg Caravanen drage hen -
Forbrændt af Solen, blændet, sløv,
Hensank jeg i det varme Støv -
Umulig jeg beskrive veed
Det Øde og den Kedsomhed,
Jeg følte, nærved at forgaae
Som et halvvissent Straa.
Jeg vilde reise mig, men sank igjen -
Besindelsen svandt næsten bort,
Da i det samme jeg fornam som noget Haardt
Ved Siden af mig, som en lille Stump
I Sandets Dynge - greb, og fandt en graahvid Klump.
Jeg løfted den - en Skorpe, sprød,
Som under mine Hænders Tryk
I fine løse Sandskorn flød,
Gav efter, viste mig et Been,
En Hofte, nydelig, skjøndt Steen,
Og, alabasterbleg, en Ryg
102 - hvad jeg høistforundret saae -
To sammenlagte Vinger paa,
To lange, fine, spæde, smaa.
Og da jeg pusted Sandet væk,
Som skjulte Nakken, skued ret
Omridsene af Hovedet,
De sælsomklare Ansigtstræk -
Mit Hjerte slog - vel var det Steen,
En Barneskabning - men saa reen,
Saa levende har ingen Haand
Af Marmor meislet Skjønhed ud.
Det var et Liv, det var en Aand,
Som gjennemtrængtes her af Steen -
En pludselig Idee jeg fik,
Det var mig tydeligt, som sagt,
Det faldt som Skjæl fra mine Blik -
Det var ei Steen, ved Konstens Bliv
Vakt til et koldt, udvortes Liv -
Nei, nei! det er en Petrefakt,
Forstening, Litholith - o Gud!
Men fra en længstforsvunden Tid,
En Old, guddommelig og blid,
Da endnu Himlens Afkom hang
I Palmetræerne og sang,
Og vugged sig paa Liliens Stengel -
Ja, det er en forstenet Engel!

De Følelser, hvormed jeg gik
Afsides til en eensom Plet,
Og neppe vilde troe mit Blik,
Snart gjemte, snart tog atter fat
Min ubetalelige Skat,
103 Mig mere værd og mere huld

End Havets Perler, Indiens Guld -
Q Alt, hvad jeg følte ved at see
Betragte og beundre ret
Den sjældne, søde Litholith,
Det lille Skjønhedsunderværk,
De fine Lemmers Liliesnee
Med Spor af Himlen i maaskee -
Og tænke mig, at det var mit -
Den Ruus i Hoved og i Bryst,
Bedøvende som stærk,
Ved Tanken om: nu, naar du vil,
Godtgjør du, der er Engle til -
Der vare, om just ikke ere -
Om Englene en lærd Kritik,
En Disputats - o tænk min Ære!
Hvad det vil give for et Blik,
Hvad det vil give for et Hold,
Hvad det vil kaste for en Straale
Paa Troens ridderlige Skjold -
Min Fryd kan Ingen maale -
Den Stolthed, det Virvar af Lyst
Kan Ingen forestille sig,
Der ei var lykkelig som jeg.

Men - Morgendæmringen forsvandt -
Den virkelige Sol oprandt -
Jeg ledte med forundret Blik
Om Bjergene, som imod Himlen gik,
Om Cactusblomsten, om det varme Sand
Jeg saae kun Skyen i mit Fædreland,
104 Mit Vindue, de store Ruder
Min Seng, mit Bord, de hvide Puder,
Min Siaabrok ophængt paa et Søm,
Jeg hørte Taffeluhret pikke
- Jeg vaagnede - jeg drømte ikke.